

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 maja 2022 r.

Pozycja 96

POSTANOWIENIE z dnia 7 kwietnia 2022 r. Sygn. akt Ts 44/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia – zatytułowanego jako „odwołanie” – na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 15 grudnia 2021 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej G.K.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 lutego 2021 r. (data nadania), G.K. (dalej: skarżący) – reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu – zarzucił niezgodność:

1) art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 291, ze zm.),

2) § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) wraz z załącznikiem – wykazem A w związku z zarządzeniem nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MAGTiOŚ Nr 2, poz. 3)

– z art. 2 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 15 grudnia 2021 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) z powodu wniesienia jej z przekroczeniem ustawowego terminu. Odpis tego orzeczenia został doręczony pełnomocnikowi skarżącego 7 stycznia 2021 r.

W sporządzonym osobiście piśmie, wniesionym do Trybunału 27 stycznia 2022 r. (data nadania), skarżący złożył „odwołanie” od postanowienia z 15 grudnia 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że stosownie do art. 44 ust. 1 *in principio* ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym zainicjowanym skargą konstytucyjną obowiązuje przymus adwokacko-radcowski. Oznacza to, że skarżący – tak w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz ewentualnego zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu temu środkowi prawnemu, jak i we wszystkich kwestiach pobocznych (wpadkowych) – musi być zastępowany przez adwokata lub radcę prawnego. Na podstawie wyraźnego wyjątku ustawowego (art. 44 ust. 1 *in fine* u.o.t.p.TK) we własnej sprawie może występować jedynie sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz oraz profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zażalenie (w niniejszej sprawie zatytułowane jako „odwołanie”) na postanowienie z 15 grudnia 2021 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej nie spełnia wymogu formalnego warunkującego jego rozpoznanie, gdyż nie zostało złożone (a ściślej – podpisane) przez ustanowionego dla skarżącego pełnomocnika z urzędu, lecz przez skarżącego osobiście. Jednocześnie należy przy tym podkreślić, że skarżący nie jest żadnym z podmiotów, o których mowa w art. 44 ust. 1 *in fine* u.o.t.p.TK.

Reasumując, złożenie przez podmiot nielegitymowany (tj. osobiście przez skarżącego) zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu nie wywołuje skutku w postaci merytorycznego rozpoznania tego środka prawnego, albowiem nie spełnia on ustawowego wymogu sporządzenia go przez osobę, o której mowa w art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK. Okoliczność ta przekłada się na pozostawienie zażalenia sporządzonego przez podmiot nielegitymowany bez rozpoznania (zob. postanowienia TK z: 24 lutego 1998 r., sygn. Ts 19/97, OTK ZU nr 2/1998, poz. 24; 1 marca 1999 r., sygn. Ts 77/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 42; 30 maja 2001 r., sygn. Ts 8/01, OTK ZU nr 4/2001, poz. 112; 27 kwietnia 2004 r., sygn. Ts 210/03, OTK ZU nr 2/B/2004, poz. 152; 15 lipca 2004 r., sygn. Ts 11/04, OTK ZU nr 3/B/2004, poz. 206; 16 lipca 2008 r., sygn. Ts 97/07, OTK ZU nr 4/B/2008, poz. 155; 9 października 2013 r., sygn. Ts 51/12, OTK ZU nr 5/B/2013, poz. 469; 13 grudnia 2017 r., sygn. Ts 46/17, OTK ZU B/2018, poz. 2; 7 lutego 2018 r., sygn. Ts 262/16, OTK ZU B/2018, poz. 60 oraz 7 marca 2018 r., sygn. Ts 252/16, OTK ZU B/2018, poz. 81).

2. Niezależnie od powyższego należy przypomnieć, że zgodnie art. 61 ust. 6 u.o.t.p.TK Trybunał Konstytucyjny, na posiedzeniu niejawnym, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK.

W niniejszej sprawie odpis postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 15 grudnia 2021 r. o odmowie nadania dalszego biegu został doręczony pełnomocnikowi skarżącego 7 stycznia 2022 r. (k. 93 akt o sygn. Ts 44/21). Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK termin do wniesienia zażalenia upływał w takim przypadku 14 stycznia 2022 r. Tymczasem zażalenie (zatytułowane jako „odwołanie”) zostało wniesione do Trybunału dopiero 27 stycznia 2022 r. (k. 96 i 97 akt o sygn. Ts 44/21), a więc z trzynastodniowym przekroczeniem ustawowego terminu.

W tym stanie rzeczy – na podstawie art. 61 ust. 6 u.o.t.p.TK, należało postanowić jak w sentencji.